

ПАР АТ

Жиктереп пар ат, Казанга туп-туры киттем карап,
Чаптыра атларны кучер, суккалап та тарткалап.

Кич иде, шатлык белән нурлар чәчеп ай ялтырый,
Искән әкрән жил белән яфрак, агачлар калтырый.

Һәр тараф тын. Уй миңа тик әллә ни жырлый, укый,
Нәрсәдәндер күз әленгән һәм тәмам баскан йокы.

Бер заман ачсам күзем, бертөрле яп-ят кыр күрәм;
Аһ, бу нинди айрылу? Гомремдә бер тапкыр күрәм.

Саубул инде, хуш, бәхил бул, и минем торган жирем,
Мин болай, шулай итәм дип, төрле уй корган жирем.

Хуш, гомер иткән шәһәр, инде еракта калдыгыз,
Аһ, таныш йортлар, тәмам күздән дә сез югалдыгыз.

Әч поша, яна йөрәк, хәсрәт эчендә, уйда мин;
Ичмасам, иптәш тә юк ич, тик икәү без: уй да мин.

Аһ, гөнаһым шомлыгы, бу кучеры бик тын тагын,
Жырламыйдыр бер матурның балдагын я калфагын!

Әллә нәрсәм юк кеби, бер нәрсә юк, бер нәрсә ким;
Бар да бар, тик юк туганнар, мин ятим монда ятим.

Монда бар да ят миңа: бу Миңгали, Бикмулла кем?
Бикмөхәммәт, Биктимер — берсен дә белмим, әллә кем!

Сездән айрылып, туганнар, жайсыз, уңайсыз тору;
Бу тору, әйтергә мөмкиндер, кояш, айсыз тору.

Шундый уйлар берлә таштай катты-китте башларым,
Чишмә төсле, ихтыярсыз акты-китте яшьләрем.

Бер тавыш килде колакка, яңгырады бер заман:
„Тор шәкерт! Життек Казанга, алдыбызда бит Казан“

Бу тавыш бик ачты күңлем, шатлыгымнан жан яна:
„Әйдә чап, кучер, Казанга! Атларың ку: на! на-на!

Әйтә иртәнге намазга бик матур, моңлы азан,
И Казан! Дәртле Казан! Моңлы Казан! Нурлы Казан!

Мондадыр безнең бабайлар түрләре, почмаклары,
Мондадыр дәртле күңелнең хурлары, ожмахлары.

Монда хикмәт, мәгърифәт һәм монда гыйрфан, монда нур,
Монда миңем нечкә билем, жәннәтем һәм монда хур...

Хикмәт — философия.

Мәгърифәт, гыйрфан — культура, аң-белем.